

Det talade ordet gäller

Tal av överbefälhavare Micael Bydén Veterandagen, Stockholm den 29 maj 2019

Ers majestät, ers kungliga höghet, herr talman, herr statsminister, herr försvarsminister, veteraner, anhöriga, mina damer och herrar!

Att stå här, att se er veteraner, att se veteranmonumentet gör mig ödmjuk och stolt. Ödmjuk inför alla de uppoffringar ni gjort. Stolt över det ni uträttat.

Särskilt glad är jag över att se veteraner från UNEF II här i dag. Två dagar efter att FN:s säkerhetsråd i oktober 1973 beslutat om att sända trupp till Egypten, med uppdraget att kontrollera vapenvilan mellan Israel och Egypten, var hela den svenska styrkan på plats. Egentligen skulle ni roterat hem efter ett halvårs FN-tjänst på Cypern, men i stället förlängde 184 svenska soldater och officerare sin tjänstgöring. I år är det fyrtio år sedan UNEF II avslutades.

Vid den här tidpunkten för 20 år sedan - i maj 1999- pågick förberedelserna för den första, svenska insatsen i Kosovo, på P 10 i Strängnäs.

I Bosnien, där Sverige gjort viktiga insatser sedan 1991, pågick avveckling av truppinsatsen. Borta från kartorna, men aldrig, aldrig från våra minnen platser som Sarajevo, Stupni Do och Srebrenica. På de nya kartorna som sattes upp på väggarna i Strängnäs kunde man i stället läsa Pristina, Gracanica och Ajvalija.

Materiel, personal, erfarenheter och minnen flyttade nu till en annan del av Balkan. Det gjorde också musiken. Som Fältartist tog han den här melodin till Bosnien och gjorde den till vår - alla veteraners. Han tog med den Kosovo och till Afghanistan. Och han har tagit med den hit till Djurgården i dag.

(Sång: I en annan del av världen)

Tack Roland Rosenqvist för fantastisk sång. Tack Nicklas Thelin för fint gitarrspel.

Alla insatser är olika. Men alla insatser är också lika, oavsett var i världen de sker och oavsett när i tiden de genomförs - i Egypten 1979, i Kosovo 1999 eller här i Sverige 2019:

Att göra en insats är att ständigt mötas och skiljas.

Att möta nya kamrater när insatsen inleds. Att möta människor i nöd. Att skiljas från de man älskar när man åker hemifrån. Att skiljas från sina kamrater när insatsen är över. Och att möta de man älskar när man kommer hem igen. Glädje och sorg blandas om vart annat.

Men för en del innebär insatsen bara att man skiljs åt. Den där kramen i hallen innan man åker blir den sista fysiska kontakten. Det där ”jag älskar dig, vi ses snart” blir de sista orden. Det där efterlängtrade mötet vid hemkomsten blir aldrig av, därför att det värsta inträffat.

Det som vi talat om.

Det som vi övat på.

Men det som ändå är så ofattbart när det sker.

I dag minns vi och hedrar vi dem som tvingats betala det yttersta priset för sina insatser. De som inte längre finns med oss. Vi hedrar också dem som skadats och vi hedrar alla dem som kommit hem oskadda.

Ni gör mig ödmjuk. Ni gör mig stolt.

Tack för era insatser!

Micael Bydén

General